

Kamenný anděl

Sen městských lidí, když odejdou do důchodu, bývá žít na venkově, aby byli v kontaktu s přírodou. Zároveň se nechtějí zříct městského bytu, který v zimě skýtá větší pohodlí. Většinou zůstane u snění. Málokdo má odvahu a možnost takovou touhu realizovat. Daniela s Ondřejem to dokázali.

Vyprávění začíná vitální Daniela, které by nikdo šedesátku nehádal: „Řekli jsme si: děti jsou dospělé, mají vlastní rodiny a navíc manžel už roky bytostně toužil opustit velkoměsto a žít na jihočeském venkově, v krásné krajině. A tak jsme usoudili, že si pořídíme venkovské sídlo, kde budeme trávit nejméně šest měsíců v roce.“

Na internetu realitní kancelář nabízela venkovský dům, bývalý statek, k němuž patřily i hospodářské budovy – především obrovská stodola. „Líbil se nám na první pohled,“ vzpomíná Daniela, „a nejvíc nás chytlo za srdce, když byl při rekonstrukci v žulovém ostění objeven letopočet 1776. Oba máme slabost pro venkovská stavení s historií, takže jsme o to s větším nadšením dům chtěli zachránit. Celé okolí i sám dům sedí na žule, a tak jsme mu dali jméno Kamenný Anděl.“

Respekt k historii...

Na přízemním stavení bylo patrné, že v průběhu času se všelijak dostavovalo. Původně mělo jen jednu, a nakonec tři místnosti (z toho dvě kuchyně plus třetí černá), v nichž zřejmě žily dvě rodiny.

V každé kuchyni byla kachlová kamna s pecí, zato chyběla kanalizace i WC.

Noví majitelé se nadšeně pustili do rekonstrukce. „Měli jsme jasnou představu; zachovat původní ráz chalupy a obohatit ji o komfort současného bydlení,“ říká manželka, vůdčí duch přestavby a zároveň auto-

rka nápadů, které svěřovala projektové kanceláři Stacom (<http://jiho.ceskestavby.cz/firmy>) z Písku. „Manželé Horčíčkovi jsou velmi šikovní, ochotní a vstřícní a mám pro ně jen slova chvály,“ hodnotí Daniela přístup projektantů. Projekt byl svěřen stavební firmě Suchan z Mirovic, která se specia-

lizuje na jihočeskou architekturu. Od začátku bylo jasno, že ke třem místnostem v přízemí přibudou tři pokoje na půdě. „Když se sjede celá naše rodina - máme tři děti a tři vnoučata - musí se vejít ke stolu a mít kde spát,“ zní vysvětlení. Respekt k původnímu stavení však přinesl základní problém: kde

1 | 2

1 Při pohledu zvenčí je patrné, jak se dům rozšiřoval. Nejstarší část je vpravo.

2 Průčelí domu pocházejícího z roku 1776

vařit? I když byly ve dvou přízemních místnostech kachlové pece, Daniela počítala, že budou sloužit k topení a pro potěchu, v zimě možná i k vaření nejen vody na čaj.

... i moderní komfort

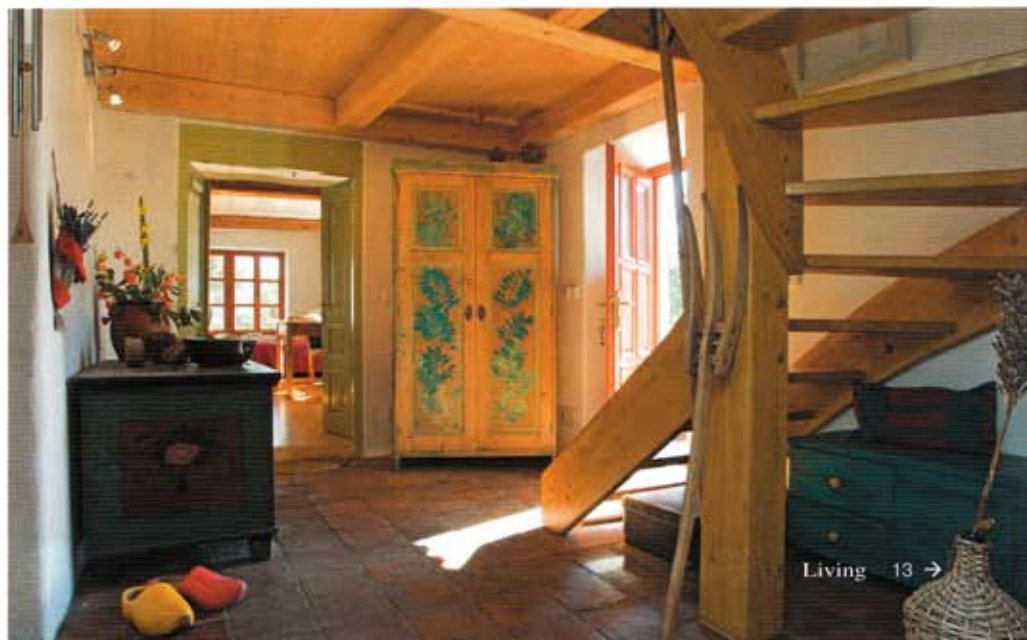
„Kachláky jsem rozhodně nehodlali zbourat, ale museli jsme řešit, kde se bude ve skutečnosti vařit, protože do staré části jsme nechtěli zavádět vodu,“ vzpomíná na zádrhele Daniela. Boční přístavek bylo asi ideální řešení. Do něho se vešla nová kuchyně s moderními spotřebiči, koupelna s WC, místnost s pračkou, sušičkou a žehlením.

Jedna ze specialit domu je více vchodů. Má to svůj smysl: zadní místnost v přízemí je spojená točitým schodištěm s ložnicí na půdě. Díky tomu stačí zamknout průchozí dveře do sousedících pokojů, a vznikne samostatný mezonetový byteček s příslušenstvím.

„Jednak to zajišťuje skutečné soukromí, které každý čas od času potřebuje,“ vysvětluje Daniela, „za druhé ho lze případně využít jako minipenzion. A za třetí mě láká nápad pořádat na chalupě workshopy pro ženy. Například by si vyzkoušely práci s hlínou, grafické techniky...“ Daniela má totiž celoživotní vášeň: výtvarné umění. (Je obdivuhodné, že kromě péče o děti a vědecké práce stihala i tak náročného koníčka.) Dnes se hlavně věnuje malbě na sklo a keramice – vytvořila kachle, za které by se nemusel stydět profesionální výtvarník. Nemluvě o talentu zahradníckém: původní víceméně devastovaný dvorek (částečně thůje, částečně mrkev, většinou plevel) během krátké doby přebudovala. Po celém pozemku je hustý travní pažit, kterému dominuje krásný starý strom a několik bludných balvanů dotažených z okolí. Ty jsou do zahrady záměrně zakomponované, aby přirozeně splývala s okolní krajinou.

Kámen na kameni...

I v tomto domě probíhaly rekonstrukční práce podle vyzkoušeného scénáře: původní plán, co bude nutné opravit, se ve skutečnosti několikrát násobně „překročil“. Dělal se nová střeška s vikýři, vyměňovala se všechna okna – „vylepšená třídílná“ nahradila nová, která

sice nejsou jako ta původní, ale stylově se co nejvíc blíží vesnickému stavení. Jednu pec bylo nutné rozebrat a postavit znova, což znamenalo úmornou práci.

V největší „seknici“ byla prkenná podlaha, o které se manželé domnívali, že ji nechají

renovovat. Ukázalo se, že je totálně prohnilá, takže musela pryč a místo ní přišly úplně nové palubky. Z půdy se vyházely metráky harampádí a shnilého sena, a budovaly se pokojíky. Slouží na léto, protože zimní vytápění elektrickými přímotopy by se prodraži-

lo. Budovalo se schodiště – kovové. To proto, že se majitelům zdálo dřeva už „příveľa“. „Nášlapy jsou kovové, aby schody vypadaly industriálně,“ říká Ondřej. Z bezpečnostních i estetických důvodů je horní část schodiště v sítí z nerezových lanek.

